

Goedenmorgen vrienden.

Ik zou u deze morgen het verhaal van Ilu willen vertellen. Misschien hebt u wel eens gehoord van de magische opstellingen van woorden, waarin b.v. voorkomt El of de naam Elchim. Ilu nu betekent bijna hetzelfde.

Ilu is de vader der Goden. Ilu brengt uit zich alle krachten voort, hij brengt uit zich Chems Baäl voort, zogoed als Ishtar, Nebu en alle anderen.

Ilu is de kernkracht van het Al. De gedachte aan deze ene God is oud en het beeld van de ene God is in de oudheid soms dichter bij de waarheid dan de meer moderne en vaak meer abstracte voorstellingen.

Ilu dan is eenzaam. Alleen is Hij. En Hij is niet zichtbaar en niet kenbaar. Rond Hem is licht noch duister. In Hem is het weten. En dan wordt Ilu bezield door een nieuwe kracht. Hij strooit de volheid van Zijn weten uit door het Al en zo wordt de melkweg geschapen. Maar klein en onbelangrijk is deze lichtende menigte. En Hij baart uit Zich de kinderen: Shang, Shamu of Schangs, de Heer, die is de zon. En rond de zon groepeerd Hij alle krachten, die gij kent als planeten.

Maar wanneer Hij dan zo leeft en ziet, hoe Zijn kinderen spelen, zo weet Hij: Er is nog iets niet geschapen. En Hij schept aan de hemel de grote figuren, die de punten aangeven van lente en van herfst, van zomer en van winter. En Hij tekent de sterrebeelden aan de hemel, die men wel noemt, de leeuw, de haas, de stier, kortom met de namen der dieren. Want, zo zegt Hij: Het is goed, dat er tijd is, opdat de dans die Mijn kinderen voor Mij dansen gekend worde: opdat de grootheid van Mijn wezen gekend worde. Zolang er geen tijd is op aarde is er een eeuwig leven. Vergelijkend: Adam in een paradijs; waarin de dood niet bestaat.

Maar de tijd stelt Hij niet als straf. Hij stelt de tijd, omdat alleen in de tijd het ritme tot uiting kan komen, dat toch mede de harteklop van Zijn wezen is. En eerst wanneer de tijd geschapen is, begint het nieuwe spel.

Ilu ziet neer, uit Zijn onzichtbaarheid, op het werk van Zijn kinderen; Hij ziet neer op hun scheppende krachten en scheppende werkingen; Hij ziet neer op de mensheid. Hij ziet, hoe Zijn kinderen, gegrepen door een woede tegen mensen, die goden (de onsterfelijken) beschouwen als eenvoudige wezens, besluiten de wereld te vernietigen.

Er is echter één god, die voorzichtig fluisterend de mens vertelt hoe hij zich een vlot moet bouwen. En wanneer zij de aarde bekogelen, zodat de vloed uit de hemel valt, zodat de zeeën het land niet meer kennen en Ishtar weent, omdat de aarde zoals in het begin modder is, dan leeft er nog een mens. Shama is woedend en hij wordt bijgestaan door zijn strijdlustige broeders. Wie heeft de moed gehad een mens te doen voortleven op een aarde, die hij tot kilte, tot verstarring, tot leven zonder bewustzijn heeft gedaan?

En dan klinkt plotseling uit de verte, als een donder, die in hun wezen gaat en als vuur uit hun barst, de stem van Ilu: Ik ben het, die bestemt. Ik ben het, die leven geeft. Ik ben het, die Uw leven in Mijn hand draag. Gij zijt in Mij, want ziet, er zijn wel vele goden, maar er is slechts ene God. En ene God is velen. Zo gehoorzaam mijn bevel. En dan, op dit bevel, droogt de zon de aarde, delen opnieuw de wateren en de vaste materie zich, de vaste grond.

En ziet, uit de zon wordt geboren een eerste vorst, een eerste held, die neerdaalt op de aarde, die bevolkt wordt met mensen. Een soort Genesis. Alleen een Genesis, die ouder is dan de Joodse. Niet misschien in haar terugzoeken naar bronnen, maar zeker in haar vastlogging en naar ik meen ook in haar filosofie. Want niet één God kan men eren, omdat er vele goden zijn.

Maar de vele goden zijn één God.

Dit is het raadsel, dat een lang verleden tijd ons laat. Deze stellingen zijn ruim 6000 jaar oud. Ze zijn dus neergeschreven vóór het jaar 4000 v.C. Ze zijn neergeschreven vóór de pyramide van Cheops werd gebouwd; ja, zelfs voor Abraham uittrok uit Chaldea, weg uit de stad Ur, naar een land dat hem beloofd was. En deze oude kennis heeft een bijzondere betekenis, die in de wereld van vandaag opnieuw gelden moet. Want ook in deze dagen -al moge de mens één god erkennen- zal hij vele goden eren.

Men kan niet zeggen: ik streef naar één waarheid. Want er is niet één waarheid vanuit een menselijk standpunt; er is niet één wereld, er is niet één sfeer, vanuit het standpunt van de geest. Er zijn vele sferen, er zijn vele werelden er zijn vele waarheden. En dit is dan het beginpunt voor mijn korte betoog van deze zondagmorgen.

Bedenk wel: elk van u en elk van ons heeft zijn eigen band met een bepaald déél van het Goddelijke en u wilt, met een godheid. Wij allen behoren tot een bepaalde beschermende kracht, tot een bepaalde beschermende geest. Onze weg voert tot een bepaalde kracht, tot één van de grote lichten, die in het Al het bewustzijn brengt.

Terwijl wij tot die krachten stijgen, zo wordt rond ons de eeuwige dans uitgevoerd van de planeten; zo voltrekt zich het uurwerk van de sterrebeelden langs de hemel. En moeizaam gaat de zon maand na maand schijnbaar door al deze fasen, steeds weer 30° verschuivend. Dat is Uw waarheid. Uw waarheid is: Gij moogt misschien menen één god te dienen, maar ge hebt allen uw bijzondere taak en uw bijzondere bescherming; ge hebt elk uw bijzondere mogelijkheden.

Er is echter meer aan verbonden. En dan moeten wij weer teruggrijpen in de vroegste verten, toen Babylon en Assyrië uit ten dele Semitische, ten dele Aziatische rassen gevormd werden.

Wat leerden de priesters daar? Gij mens, gij dient in een bepaalde tijd van uw leven een bepaalde God. Allen zijn het beeld van éne waarheid. Maar gij gaat tijdens het leven van facet tot facet. Steeds weer zult gij uw eer bewijzen aan één bepaalde god.

En toch zult ge in die bepaalde god de grote kracht en alle goden dienen. Ongetwijfeld hangt dit samen met de cosmische opvattingen van de Babyloniërs, o.m. omtrent het Al. Men meende n.l. dat er 7 ineensluitende waarden zijn, zoals de blokken, waarmee een kind soms speelt, die in het gebruik omgekeerd worden en samengevoegd tot één blok, waarin 7 schijnbare blokken behouden zijn.

Elk van die goden is een eigen wereld, een eigen cosmos. Elk wordt verzinnebeeld door een kubus met een zeer bepaalde afmeting en inhoud. Elk heeft zijn eigen kleur. Elk heeft zijn eigen kracht. En wanneer je stijgt, dan komt er een ogenblik, dat je boven alles uit de toren bestijgt waarop Bel -wederom een vorm van Shama, de zon, een vereenzelviging van de lichtende kracht, de gouden werkelijkheid- neerdaalt. En let wel, hij die bewust is, kent de goden niet meer en Bel is zijn dienaar en zijn gelijke. Dat is niet algemeen bekend.

Hun structuur is opgebouwd uit het gaan van altaar tot altaar, van tempel tot tempel; alsof het leven een soort processie is, waarin je steeds weer dienen moet aan verschillende altaren, offeren moet op verschillende wijzen, leven moet naar verschillende methoden.

En nu komt daar in de wijsbegeerte nog een heel eigenaardige factor bij: Je kiest in zekere zin zelf de god of godin, die je dienen wilt. De een kiest misschien Ishtar, de liefelijke, de ander haar zuster zelf, de verschrikkelijke, de strijdvaardige Ishtar. Een ander kiest Nebu, de god van de wijsheid, of de gesluierde Nebu, die is de dwaasheid.

Ieder dient aan zijn eigen altaar. Door deze dienst verwerft hij zich bepaalde gaven. Maar men kan -en dit is belangrijk- deze gaven alleen verwerven, door tijdens de dienst voor een bepaald altaar volledig de wetten van de godheid, die daar regeert, te aanvaarden.

Ik geloof dat ik daarmee het hoofdpunt heb duidelijk gemaakt, waar het vanmorgen om gaat. Natuurlijk, wij zijn, in een christelijke era levende- op aarde en in de geest- gewend aan het beeld van één God. Maar wij kunnen niet het totaal van het Goddelijke ontvangen; wij kunnen alleen een bepaald facet beleven. Om dit facet te beleven moeten wij echter ook dat facet a.h.w. dienen, aanvaarden, verwerklijken.

De doorsneemens kiest inderdaad in zijn leven. En hij begint zijn dienst aan die ene waarheid en blijft daar zijn leven lang bij. Als hij een god van wijsheid dient- dan zal hij zeker van een beperkt denken en een nauwkeurig rekenen, via een begrip van enige mathematica, overgaan tot de esoterie, de innerlijke waarheid, de geheimzinnige structuur van de cosmos. Maar hij blijft dienaar van één God.

Nu echter geeft die oude filosofie een raad en dat is: dien aan alle altaren. Dit scheelt niet zo veel met de gedachte b.v. dat men alle sephiroth moet afgaan, dat men alle grote lichtkrachten moet leren kennen. Maar i.p.v. te zeggen: gij moet worstelen totdat gij elk punt afzonderlijk hebt gekend, zegt men: gij moet elk punt aanvaarden.

Het grote verschil tussen deze oude leer en vele moderne esoterie ligt wederom in het punt van aanvaarding en beleving. Wij zullen nu die oudheid laten rusten en proberen daaruit voor onszelf conclusies te trekken.

Op het ogenblik dat ik wil beleven, wat ook maar in een klein facet van het Goddelijke is, is mij dit eenvoudig mogelijk. Wilt gij iets van wijsheid hebben, één spreuk soms kan uw geest opnemen, verheffen, totdat hij zich in licht en in zon een ogenblik baadt en dan kunt ge weer verder gaan. Soms kan één bloem de schoonheid van de hele natuur verbeelden. Het is niet nodig om alle dingen te kennen. Willen wij nu met de bekende grondigheid- die ongetwijfeld ook aan de Nederlander nog al eens eigen is- alle dingen helemaal precies nagaan, helemaal precies weten, dan zullen wij een zeer beperkt, een niet afgerond beeld krijgen van de goddelijke openbaring.

Want onze God, die abstracte en toch zo verschrikkelijk werkelijke God, deze Oerkracht, waaruit alles voortkomt en die alles in stand houdt, is eigenlijk identiek met de Ilu, waarvan ik u vertelde. Hij openbaart zich in vele facetten. Indien wij elk facet afzonderlijk willen gaan bestuderen, dan lopen we vast, dan kunnen we niet verder meer. Dan moeten we leven na leven, sfeer na sfeer, moeizaam worstelen. Schrede na schrede om verder te komen.

Maar een kind b.v. zou zich nooit laten dwingen tot een dergelijke hardnekkige arbeid. Integendeel. Een kind gaat al dansend van altaar tot altaar, bewondert alles en is al weer verdwenen; het gaat voort. En toch zal het kind daardoor alle facetten van het Goddelijke gemakkelijker kennen. dan de grootste wijsgeer. Niet voor niets wijst Jezus op de kinderen, die tot hem komen en zegt hij tot zijn leerlingen: "Indien gij niet wordt zoals dezen, ik zeg u, ge zult niet ingaan in het koninkrijk der hemelen.

Hoe kunt ge de volledigheid van de schepping beseffen zonder alle dingen te kennen? Ik weet wel, dat het erg strijdig is met de moderne opvattingen. Want een mens, zo beweert men tegenwoordig, moet zwaarwichtig leven. Hij moet gebogen onder zijn zorgen door het leven zwoegen en hij moet zonder enig vertrouwen, dat het wel in orde zal komen en zonder enig eenvoudig aanvaarden, wat er gegeven wordt, zonder er verder over na te denken, moeizaam ploeteren tot de dag van zijn dood, in de hoop dat hij dan misschien na een lange, louterende werking in sferen of vagevuur uiteindelijk een heel klein plaatsje krijgt achter in een hemel. En die hemel is dan het grote theater, waarin het cosmische spel wordt opgevoerd en God op Zijn troon "ja" zit te knikken.

Neem mij niet kwalijk, maar is eigenlijk die laatste voorstelling niet veel kinderachtiger dan de eerste?

In het leven wordt u alles geboden. Een ieder heeft natuurlijk zijn eigen wijze van leven. De één begint aan de altaren der wijsheid, de ander aan de altaren van de daad of de strijdvaardigheid. Soms begint men zelfs

aan de sombere altaren van dood, van negativisme. Maar men moet voortgaan. Sommigen slaan de altaren van de vrees over en kennen slechts de lichte angst, die hen bij het haastig voorbijgaan van dit aspect van het leven een ogenblik dreigt te beroeren. Anderen zijn zelfkwellers geworden in een voortdurende aanbidding van de angst. Maar alle aspecten van het leven horen samen. Je kunt ze niet afzonderlijk zien.

Op het ogenblik dat een mens komt en zegt: dit is de enige weg, verwerpt hij een groot deel van God en van Zijn openbaring. Slechts degenen, die met een zekere luchthartigheid en voor de moderne wereld natuurlijk onbegrijpelijk lichtzinnig van altaar tot altaar gaat en overal iets van het aroma, het licht der werkelijkheid meeneemt, draagt in zich het vermogen om Ilu, de onzichtbare, om God, de onkenbare, in zich te kennen.

Tenslotte zullen wij dat allemaal moeten bereiken. De vraag is alleen maar; of men dit wil doen in duizenden incarnaties, duizenden sferen, of dat men het wil doen in korte tijd. En dan is die kinderlijkheid een noodzaak. Die glimlach, dit spelend, haast dartelend verdergaan, én in zekere zin ook begrijp me nu goed, het is niet tegen uw maatschappij of uw meningen gericht met lichtzinnigheid. De consequenties, de gevolgen liggen in God. De wereld geeft ons. Moeten wij vragen waarom die wereld geeft of onder welke voorwaarden. Zij geeft, we hebben maar te aanvaarden. De wereld neemt ons. Dat is treurig, wij kunnen er even over wenen. Maar dan is er alweer zon, dan is er alweer iets anders te zien. Wij moeten verdergaan.

Begrijpt u waar het om gaat? Hoe zwaarder je bent in je leven en in je denken, hoe gewichtiger en plechtiger je alles maakt, hoe groter de kans is, dat je jezelf met een paar grote, zwarte ketenen vastmeedt aan één bepaald aspect van de schepping.

Natuurlijk zou je ook een fout kunnen maken. De fout om al die dingen te beschouwen als je broertje en je zusje. Per slot van rekening, een aspect Gods, één van de grote openbaringen a.h.w. van de grote eigenschappen, die de menselijke cosmos uitmaken, kun je niet gaan behandelen omdat het nu maar toevallig bij je hoort.

Je moogt er bewonderen! voor stilstaan, je moogt er een stupide vraag aan doen of heel naïef een ogenblik vragen: Bent u nu werkelijk God? En verbaasd- als dit beaamd wordt- zeggen: Ja, maar verderop staat er nog zo één. Dat mag je rustig doen. Maar je moogt ze niet als gelijke beschouwen. Dat is de grote moeilijkheid. Heel veel mensen denken, dat wanneer je a.h.w. luchtig van kracht tot kracht gaat, dat je zo niet verder komt. Laten we een voorbeeld nemen: Hier zit Ishtar en daar zit Nebu, naast elkaar; dat gebeurt n.l. nogal eens volgens de oude leer. In de hemel n.l. was Nebu vaak de raadgever van Ishtar. Nu wandelt u daar zo van altaar tot altaar en u komt bij Ishtar; u geeft haar een por in de lendenen en zegt: "Ishtar, ha meid, hoe gaat het met je? En die ouwe Nub. Hoe staan de zaken?" Dat gaat natuurlijk niet. Je kunt niet familiair zijn met de goden of zelfs met God. Je kunt er één mee zijn, maar je kunt nooit proberen het verschil tussen jou en die krachten uit te wissen.

Een kind zal dat nooit doen. Een kind begrijpt altijd verduveld goed wat het verschil is tussen zijn eigen persoonlijkheid en de volwassene, zelfs wanneer het dit schijnbaar vergeet. Want dan wil het kind alleen maar weten hoe ver het kan gaan. Dan wil het weten: wat is eigenlijk onze verhouding? En dan probeert het maar die verhouding voor het ik zo gunstig mogelijk te stellen. Maar het realiseert het zich altijd. Zo zouden wij nu eigenlijk moeten leven.

De grote wet, die voor de mensen bestaat- m.i. tenminste- is deze: Neem uit alle krachten en alle aspecten van het Goddelijke dat, wat je nodig hebt. Blijf niet te lang stilstaan bij een bepaald aspect of bij een bepaald deel van het leven, want het leven gaat verder. En in dat leven zou je eigenlijk alle aspecten van de schepping moeten proeven. Het is niet noodzakelijk er een diepgaande studie van te maken; want op het ogenblik dat het kennen, dat de relatie tussen jou en een aspect van het Goddelijke, tot stand is gekomen,

zal vanuit dit aspect van het Goddelijke de openbaring optreden. Ik kan mij voorstellen dat men hier of daar tegen bezwaren gaat opperen. Want, zo zullen er verschillenden opmerken, wanneer wij nu maar zo lichtzinnig door het leven gaan, wat dan?

Het antwoord is dit: Wanneer lichtzinnigheid voortkomt uit onoprechtheid, uit een niet werkelijk uiten van wat je bent, van hoe je leeft, van wat je gelooft, dan is dat het meest verwerpelijke wat er bestaat. Maar lichtzinnigheid werd door mij eerder bedoeld als licht van zinnen. M.a.w. licht verdergaande, je niet bindend, vluchtig als een zephir.

En nu wil ik proberen ten laatste nog even iets duidelijk te maken, wat naar ik meen, voor de meesten uwer belangrijk zal zijn. Het is n.l. het teken van de komende tijd. U hoort nu zo vaak: wees jezelf. Maar wat ben je zelf? Je bent zelf eigenlijk een verwonderlijk samenstel van allerhand krachten, gedachten, ideeën, meningen en wie weet wat nog meer. Kun je nu werkelijk die dingen zo uitschakelen? Je kunt ze onderdrukken, je kunt er natuurlijk aan voorbijgaan. Maar kun je ze werkelijk uitschakelen? Kun je jezelf werkelijk beperken tot één richting? Ik geloof dat u voor uzelf moet toegeven dat dat niet gaat. Ik kan 't een tijdlang doen, maar dan is het afgelopen; dan houd ik het toch niet langer uit. In u ligt- en dat is een volkomen waar beeld- innerlijk het evenbeeld Gods, of het evenbeeld- beter gezegd- van de Goddelijke uiting. In u leven al die goden, waarover ik heb gesproken, al die grote krachten, al die sopheroth en wat dies meer zij, precies zo als in de grote schepping.

U hebt in u de mogelijkheid om met elk aspect van de schepping harmonisch te zijn. Dat kunt u toch wel begrijpen? Op het ogenblik, dat u die harmonie op slechts één enkel punt zoekt, ontstaat een onevenwichtigheid; d.w.z. dat uw eigen cosmos uit haar verband wordt getrokken, zodat u daardoor met de werkelijke God, die eerste Kracht, niet meer in harmonie bent. En nu hebt u steeds geleerd en u zult het waarschijnlijk duizenden malen nog horen: In deze tijd is het vóór alles nodig om in harmonie te zijn met de grote krachten, met de grote werking, met je God. Kunt u dat zijn, wanneer u innerlijk vertekend, onevenwichtig bent, wanneer uw nadruk verkeerd ligt in het leven? Hoe kunt u kracht ontvangen of bezitten uit de cosmos of desnoods alleen maar uit de geest, wanneer u niet evenwichtig bent? Hoe kunt u geestelijk stijgen; hoe kunt u de sluiers van waan doorbreken en doordringen in een nieuwe wereld, in een nieuw besef, wanneer u onevenwichtig bent? Dat gaat niet.

De enige oplossing is dus, dat je moet proberen wél evenwichtig te zijn; dat je moet proberen om in jezelf a.h.w. aan alle delen van het Goddelijke die in je leven, hun rechten te geven. En dat betekent zeker niet- ik zeg het er uitdrukkelijk bij- dat je nu losbandig moet zijn. Want banden heb je wel degelijk, zoals de oudere priesters zeiden- elk altaar heeft en kent zijn eigen dienst.

Er zijn beperkingen. Beperkingen, die steeds weer kunnen veranderen, naarmate wij ons wenden tot dit of dat aspect van ons leven. Indien wij weigeren bepaalde delen van de cosmos (als gepersonificeerd dus in die goden enz.) te erkennen, als wij daaraan voorbij gaan, wat gebeurt er dan? Onevenwichtigheid. Onvermogen tot bereiking. Wat dat betreft is het misschien interessant, als u de esoterische verhandeling over pijn eens nagaat, die Vrijdag j.l. is uitgesproken. Daarin vindt u n.l. aspecten, die deze lezing op dit terrein althans zeer aardig kunnen aanvullen.

Maar denk nu eens goed na. Om evenwichtig te zijn, moet ik alle dingen erkennen. Ik kan nooit mijn leven wijden aan één doel. Tenminste één beperkt doel, laat ik het zo zeggen. Zolang ik dat doe, zal ik vanuit de menselijke rede wel tot bereiken komen, maar dat bereiken betekent een verzwaring van mijn verplichtingen elders.

U hebt wel eens een wagenrad gezien. Leg het op de as neer. Gooi daar 10 pond neer, aan dié kant en probeer het dan eens in evenwicht te houden. Dat gaat niet. Dan moet u hier ook 10 pond neergooien. M.a.w. voor alles wat

u aan één kant te sterk doet, moet u aan de andere kant ook doen. U moet evenwicht houden, anders kan het niet. En wanneer je dus lichtvoetig a.h.w. elke keer iets neerlegt, dan verzwaar je het hele rad wel, maar bij elke spaak leg je telkens weer iets neer, een paar gram maar. Dan zul je vaak rondgaan, dat is zeker. Maar je zult altijd overwichtig zijn. Nooit zal je heelal, je cosmos uit het lood zakken. Nooit zal de harmonie met het totaal Goddelijke verbroken worden.

Men leeft op het ogenblik in een tijd, waarin specialisatie en concentratie op één bepaald punt wel buitengewoon sterk aan het gelden is. De nieuwe kracht echter, de nieuwe kracht die op de wereld werkzaam is op het ogenblik, die invloed, die is cosmisch, dat wil zeggen: algemeen. Ze is luchtig, ze is niet zwaar, niet loodzwaar. Het is geen aarde, het is geen stroperig water en het is geen verterend vuur. Het is net als de atmosfeer, luchtig en ijl, maar al-omvattend.

Op het ogenblik, dat je aan die nieuwe kracht beantwoordt, zul je dus alle aspecten van het leven a.h.w. moeten kennen. Je zult niet moeten denken aan een bepaald doel van de wereld of aan een bepaald doel van de kennis of aan een bepaald mens. Maar je zult moeten denken aan alle werelden, aan alle begrip, aan alle mensen. Dit cosmisch principe betekent, dat u in die komende tijd a.h.w. zult moeten leren aan vele altaren een ogenblik te toeven, i.p.v. aan één altaar alleen te offeren. En zeg mij nu niet: Ja, maar kunnen wij dit? Wij zijn toch eigenlijk in ons hart christenen, kunnen wij dit nu wel doen? Natuurlijk kunt u dat doen.

Jezus heeft in zijn leven heel wat meer verschillende aspecten naar voren gebracht dan de christenheid veiligheidshalve durft te aanvaarden. Jezus confronteert zichzelf met de dood, zeker. Maar ook met het leven. En hij geeft leven. Jezus concentreert zich niet alleen op ziekte, maar ook op gezondheid en op een lach. Jezus schertst met zijn apostelen. Jezus houdt zich bezig zowel met de edelste der edelen als met degenen, die als de meest verworpenen werden beschouwd. Hij schuwt de melaatsen en de besmetten niet, maar hij komt evengoed in de tempel. Jezus omvat in zijn leven wel degelijk de hele scala van verschijnselen van zijn tijd en van zijn dagen. En in zijn leer is dat weerkaatst.

Je hoeft niet Jezus te verwerpen om aan vreemde altaren te gaan dienen. Dat is helemaal niet nodig. Je moet alleen begrijpen wat Jezus deed. Hij deed precies hetzelfde wat ik u hier vertel. Het ene ogenblik is hij in een bijna schertsend twistgesprek vol sluwheden met een paar Saduceen. Het volgende ogenblik heeft hij de felle aspecten van Mars en werkt hij met de felheid en ik zou haast zeggen met de verborgen gemeenheid tegen een paar Farizeeën, die hem hebben aangevallen. Een ogenblik daarna is hij de wijsheid, hij kent het verborgene en hij schrijft de fouten van de mensen in het zand. Even daarna staat hij aan het altaar van de dood en het volgende ogenblik aan het altaar van de liefde. Jezus aarzelt niet. Hij gaat verder. Zijn leven omvat alle aspecten, die ook in deze tijd naar voren komen.

Denk niet dat ik u aanmoedig het christendom te verlaten voor een oudheidendom of zo. Neen, ik moedig u juist aan de werkelijke openbaring te zoeken, die ook in Jezus' leer is geborgen. Ik moedig u aan het juiste begrip van het leven te verwerven, dat niet is de ontkenning. Geen ontkenning, maar de bevestiging van alle aspecten zonder uitsluiting van één. De erkenning van alle mogelijkheden in de wereld en niet alleen maar van een paar, die o.i. nu toevallig redelijk zijn. Het aanvaarden van alle krachten en niet alleen de krachten, die nu toevallig in de stof bestaan.

Waarom zou u zich alleen voortbewegen door een explosiemotor met benzineverbranding en niet door de kracht van de geest? Die kracht van de geest is er toch ook? Waarom kun je een mens alleen genezen met chemicaliën, waarmee je hem half vergiftigt en waarom niet met de kracht van de geest, die er net zo goed is en die even goed helend en genezend kan werken. Waarom moet je al je wijsheid uit boeken hebben en kun je ze niet uit de cosmos opvangen? Is ze daar dan niet? Is God dan niet wijs? En ga zo door. Je kunt het zelf aanvullen. Waarom zoudt u zich beperken tot een contact al-

leen met de geest, terwijl er contacten mogelijk zijn met mensen, met engelen, met krachten der natuur en alle dingen?

Zo lang u het lichtende en het goede zoekt, zo lang uw zoeken het kinderlijk vertrouwen in God impliceert, het kinderlijk gaan en bewonderend staan en iets begrijpen van elk altaar, van elk aspect van de schepping, dan kunt u alle krachten van de schepping en van de macht Gods zelf in u geopenbaard zien. Dan is het helemaal niet nodig om je er zo lang mee bezig te houden.

Misschien dat u nu beter begrijpt wat ik wil. Ik wil u helemaal niet afbrengen van uw eigen pad van leven, maar wel van uw eigen spoor van denken.

Vandaag spreekt de geest nog tot u, vandaag hebt u nog geestelijke leiding; morgen zult u het zelf moeten doen. Vandaag hebt u nog inzicht in oude, gewichtige boeken en oude berekeningen: vandaag kunt u zich nog beroepen op de cosmische stellingen der Pythagoreeën en de geheimen mysteriën; morgen staat u er zelf voor en dan moet u zelf een onbekend mysterie door. Vandaag kunt u nog heerlijk mopperen en zuchten en sputteren over alle moeilijkheden, die u hebt, financieel of met de huisbaas of met wat anders. Maar morgen sta je tegenover de problemen van de wereld en dan kun je je niet meer blijven concentreren op het ene punt: als dat nu maar verandert, dan is het goed. Dan moet je eenvoudig alle dingen aanvaarden, dan moet je ze in jezelf tot harmonie, tot eenheid brengen. En dan kun je er tegenop. Want anders ga je ooraan ten onder. Dat is de nieuwe tijd. Onthoud dat nu eens even en begrijp dat, wat nu is, ten einde komst.

En het is misschien wel symbolisch, dat ik om dit duidelijk te maken kan teruggrijpen naar iets, wat ligt aan het begin van de bekende geschiedenis: Wat ligt aan de grens van de overgeleverde kennis, waarnaar—zo men zegt—de pyramide gebouwd zou zijn enz. enz.

Het verre verleden en het heden ontmoeten elkaar. Want de tijd gaat in golfbewegingen: nu een heerser der materie, dan een van de geest. En zo herleeft steeds weer hetzelfde probleem: Hoe oriënteer ik mij in een tijd van overgang? En omdat die oriëntatie bestaat, daarom is het mogelijk op het oude terug te grijpen en in deze tijd precies hetzelfde te zeggen, wat in het verleden klonk.

Geloof me, wanneer men de oude gelijkenissen zou hanteren, dan zou men moeten zeggen: Dit is de wereld van modder, die door het machtwoord van die grote scheppende Kracht boven alle goden zich weer scheidt in oceanen en land. Dit is de wereld, die weer bewoonbaar wordt en die de overlevende mens, de geest die nog voldoende bewustzijn heeft, maakt tot vorst van een nieuw rijk.

Dat is de toestand op het ogenblik. Modder is materialisme. Modder is de materie, waarin geen onderscheid meer te vinden is. In de gevormde wereld, dat is de wereld, waarin geest en stof erkend als naast elkaar staande waarden en toch met elkaar harmonisch verenigd tot één geheel in elk denken, in elk handelen, in elk bewustzijn en sterven—zeker voor de mens op aarde, worden tot een perfecte uitbeelding van de Goddelijke Volmaaktheid in de kleine vorm van een mens.

Misschien praat ik hier te lang over. Maar het is zo gewichtig. U hebt wellicht de laatste tijd gemerkt dat wij het zelf buitengewoon druk hebben en dat wij ook naar een climax toe aan het werken zijn. Een climax, die over 1½ à 2 jaar ten einde zal zijn vermoedelijk. Dan is—wat ons betreft—het werk gebeurd. O, we zullen misschien nog doorgaan; we zullen ons medium niet in de steek laten en we zullen ons misschien nog wel bezighouden met u en u bijzondere steun verlenen, als u nog niet zonder kunt. Maar dan flauwt het af en is het voor ons eigenlijk voorbij.

Dit is voor ons de tijd van werken en voorbereiden. En die voorbereiding is juist voor een periode, waarin de mens niet die eenzijdigheid meer kent, maar waarin hij een harmonisch aanvaarden van alle geestelijke krachten gelijktijdig weer leert en daardoor in zichzelf weer het harmonisch beeld wordt van de goddelijke schepping en de Schepper. Waarin hij uit de materie a.h.w. het beeld opbouwt eerst van de geestelijke waarheid en dan, deze versmeltend

met de materie, voor zich maakt tot de volmaaktheid, zoals God ze eens geschapen heeft. Het is het token van deze tijd, dat is de drang van deze tijd. Daarom spreek ik erover.

En nu ben ik helemaal niet in de hoop of de overtuiging hier gekomen, dat ik u kan brengen tot een verandering van uw paden en van uw wezen. Dat is ook niet noodzakelijk. Want door uit te spreken wat ik weet, wat ik ken, heb ik wat mij betreft genoeg gedaan. Begrijpt u dit? En dat is ook een aspect. Ik heb gedaan wat ik kon om vandaag iets duidelijk te maken. En nu ik gedaan heb wat mij mogelijk was, heb ik het volste recht om verder te gaan. Wat gij er mee doet is in zekere zin uw eigen zaak. Natuurlijk help ik u, wanneer ik de mogelijkheid heb; maar dat is dan weer een ander aspect. Dit is afgehandeld.

Ik heb getracht het weten en het lichtende weten van deze tijd, de wijsheid van deze tijd, in woorden te gieten. Ik heb zelfs getracht u opnieuw even een schok te geven, u desnoods te shockeren. Ik heb getracht u wakker te roepen voor de noodzaak en de behoefte van deze dagen. En daarmee is mijn taak afgelopen. Ik geloof niet, dat ik er nog veel over behoef te zeggen. Het is voldoende, wanneer je daar eens over nadenkt.

Wanneer u voor uzelf eens besluit te onderzoeken waar de eenzijdigheid van uw leven is en misschien eens probeert die een klein beetje op te heffen, en wanneer u ook eens tracht na te gaan waar nu die grote zwaarte en zwaar- moedigheid van uw leven altijd in hebben gezeten, eens tracht i.p.v. die zwaarmoedigheid, een vordergaan met andere aspecten van het leven te stellen, dan hebt ook u genoeg gedaan en kunnen wij de rest veilig overlaten aan de grote krachten, die op deze aarde inwerken.

Laten we hopen dat u die allemaal harmonisch zult kunnen ontvangen en verwerken, waar u ook moge zijn, in de stof of in de geest.

Ik geef het woord aan de tweede spreker en neem afscheid van u.

:--:

Goedenmorgen vrienden.

Nu moet ik commentaar gaan geven en als een purt van public relations zal ik dan ook trachten mijn standpunt duidelijk te maken.

Ik ben het volledig met onze vriend eens, maar ik stel erbij: het is theorie. Want een mens kan niet zo gemakkelijk in een wereld, waarin hij leeft en waarin hij allerhand ellende heeft (bonje met zijn baas, met zijn huisbaas, met zijn huiselijke baas, man of vrouw) zo maar ineens zeggen: en nu ga ik lichtvoetig darselen over de velden der ervaring, alle goden en alle krachten kennende. Ik voel mij zou zeggen: Neen, dat klinkt allemaal goed, maar wanneer iemand tegen je schenen schopt, ga je niet verder met te denken aan de schone groei van je haar of de afwezigheid ervan. Neen, dat wat onder je aandacht wordt gebracht door het leven- of je nu wilt of niet- daar leg je de nadruk op, ook wanneer dat eenzijdigheid veroorzaakt. En om nu zover te komen, dat je dat beheerst, sjonge, sjonge, dan heb je een heleboel werk voor de boeg.

Dus mijn kritiek is deze: Alles wat gesteld is, is aanvaardbaar- voor mij tenminste. Het is heler, het is duidelijk, het is begrijpelijk- voor mij tenminste en ik hoop ook voor u. Mijn bezwaar is alleen, dat de factor van de wereld verwaarloosd wordt, evenals de nadruk, die die wereld legt op bepaalde aspecten. Men kan naar mijn idee zijn denken niet zo snel onttrekken aan al die menselijke beïnvloedingen, die wereldbeïnvloedingen.

Men zou dus moeten stellen: als ik nu eens begin te proberen de aandacht, die ik aan de schep tegen de schenen besteed, wat te verminderen, dan ben ik al een heel eind o Weg. Wees niet eenzijdig, wordt er gezegd. Ik ben het er volledig mee eens. Maar wanneer je nu niet de kans krijgt veelzijdig te zijn, wat dan? Dan kun je zeggen: elke zaak heeft vele kanten: een voor- kant, een zijkant, een bvenkant enz. en die kun je nog onderling verwisselen.

Dat is volledig waar. Maar het blijft altijd één en dezelfde zaak. En waar je in het leven mee zit is de moeilijkheid, dat je met jezelf zit opgescheept. Verder kun je nog wel aangenaam gezelschap vinden, maar waar je ook komt, je zit altijd met dat vervolgende "ik" erbij.

Voor mij is dan ook belangrijk, dat je allereerst eens probeert om dat ikje a.h.w. te ontdoen van zijn zwaarwichtigheid, zijn grootheidswaan en zijn ideeën van gewichtigheid. Pas wanneer dat gebeurd is, zou men de theorieën van onze vriend volledig in de praktijk kunnen brengen. Eerst door de belangstelling voor het eigen ik te verminderen, kan het ik werkelijk en meer evenwichtig ontwikkeld worden.

Mijn idee ligt nu eenmaal in deze richting vrienden: Wat wij nodig hebben- ook vanuit de geest- is niet alleen theorie. Het is een praktisch te verwerklijken iets. Ik zou het voor mij zo willen samenvatten, dat lijkt mij de praktische werkelijkheid.

1. Begrijp dat alles, wat je stoffelijk eventueel bezwaart, dit alleen mag doen, zolang het voortkomt uit eigen schuld en eigen verantwoordelijkheid. Houd op je zorgen te maken over die dingen, waarvoor je niet aansprakelijk bent.

2. Houd op met je voortdurend gebonden te achten aan elke beperking van elke idioot die meent dat hij voorschriften voor anderen kan uitvaardigen.

Wanneer je kotsmisselijk bent en er staat in de tram een bordje "niet spuwen" dan kun je proberen het raam te bereiken; maar als dat niet gaat, houd je de zaak toch niet binnen. Neem mij dit vergelijk niet kwalijk. In het leven is het precies hetzelfde. Wanneer er in jou een noodzaak bestaat, dan zul je tenslotte toch alle wetten opzij moeten gooien. Dus wees verstandig. Wanneer je voelt, dat die toestand ontstaat, probeer het zoveel mogelijk te doen zonder de bestaande regels te schenden. Ofwel, probeer het raam te bereiken, voordat de nood het hoogste is. Verder:

Wanneer je bezig bent met iets, doe het helemaal, onverschillig wat, maak je elkaar nu complimenten, doe het dan van ganser harte en niet met die gemene achterbaksheid, die er zo vaak achter verborgen zit. Beschuldig elkaar ook van ganser harte, maar doe het eerlijk. Geef je de mens iets, doe het eerlijk en ook van ganser harte. Ontvang je iets, neem je iets, doe het van ganser harte. Kortom, of je nu iets gelooft of onderwijst, wat je ook doet: doe het van ganser harte en beperk deze instelling tot de tijd van het gebeuren zelf. Want anders ben je ijverig aan het leraren en zou je eigenlijk complimenten moeten maken, maar in feite zit je schoonheids-onderricht te geven. En dat klopt niet. Leer steeds op elk moment je volledig in te stellen op de voor jou belangrijke en ware mogelijkheden, die erin zitten. Dan zul je heel wat dichter komen bij het beleven van al die aspecten, dan wanneer je dat zo buitengewoon theoretisch doet.

Leef het moment zo intens en zo eerlijk mogelijk en probeer elke associatie van dat element onmiddellijk opzij te zetten, wanneer het ten einde is, om het volgende moment te aanvaarden.

Dan mijn laatste punt: Overal en altijd moet je overtuigd zijn zo goed je kunt- en daar moet je ook het bewijs voor zoeken, naar mijn idee, altijd weer, in elk aspect van het leven- van het feit, dat er een liefderijke en krachtige God bestaat. Probeer je dat steeds maar weer bewust te worden. Dan heb je vertrouwen genoeg in die God om, waar je eigen krachten tekort schieten, heel rustig een tikje kracht van Hem te lenen. En omdat je toch uit Zijn kracht leeft, maakt een beetje meer of minder voor iemand, die zoveel heeft weinig uit en jij bent ermee geholpen.

Je kunt uit die kracht putten, zoveel je wilt, wanneer je er even intens in gelooft als in jezelf. Wanneer je dit als praktische regels aanhoudt, dan kun je de rest als een theorie bezien, je kunt proberen daar voor jou persoonlijke waarden uit te halen en dan heeft mijn voorganger nog heel wat gezegd, wat de moeite waard is.
Prettige dag verder!

Illusie.

Illusie. Het fata morgana van de geest, in de stof geprojecteerd en reeds verweerd, voordat het werd geboren. Er is een zang van hemelkoren, door mij voorgesteld en met groots geweld gezonden naar mijn eigen ziel. Maar zie het hemelkoor viel ter aarde, voor ik het kon begrijpen, en het ontaarde in rock en roll en werd dol en vreemd, omdat ik eigenlijk de illusie aan de werkelijkheid ontvreemd had en zelve niet besepte dat ik de harmonie had verheven tot de kern van mijn beleven en mijn zijn.

Waarom een illusie? Waarom een schemerig spiegelbeeld, uit kleurige fantasie gebouwd, dat hoe vertrouwd het ook moge lijken- nimmer waar en echt kan blijken, terwijl rond je de wereld ligt? Heb je illusie? Stel haar op de proef! Gebruik haar niet als een troef voor je dromen, maar tracht te komen tot een verwerkelijking van dat, wat de illusie heeft geschapen. Gebruik je ik, je waar beseft, je werkelijkheid als machtig wapen, om uit illusie op te bouwen een waarheid, die je kunt vertrouwen en beseffen als werkelijkheid te allen tijd.

Spreek niet te veel van leven in de geest en 't eeuwig leven, het aller edelst voortbestaan, het geestelijke verdergaan, wanneer je in jezelf het nog niet tot een werkelijkheid hebt gemaakt. Wat raakt je dit al, zolang het slechts een val wordt uit een droomwereld naar een nuchtere werkelijkheid.

Begrijp: je leeft. En om in 't leven voort te komen heb je een eeuwigheid. Maar wie naar het niet-werkelijke streeft, zou vele malen moeten herhalen en met veel zorg en leed betalen, wat hij nu heeft nagelaten. Hiaten maak je in je eigen leven door illusies. Daarom, stel ze op de proef. Tracht voor jezelf te zien: wat is een werkelijkheid voor mij? En welke kracht, waarin ik werkelijk geloof, komt vrij en openbaart zich, indien ik er werkelijk op vertrouw? Bouw ik op dromen of voel ik in mij een werkelijkheid? Misschien kost het u strijd om 't schone land der dromen nu plotseling te verlaten. Maar later zul je juist die waan, die dromen moeten haten, om wat zij je hebben gekost. Neen, stil je dorst naar schoonheid, je dorst naar beleven, naar werkelijk erkennen in de werkelijkheid.

Tracht voor jezelf te maken wat je droomt. Schroom niet om al, wat in je leeft, ook uiterlijk een vorm te geven. Om al, wat als een wens in je bestaat, uit te drukken in een streven. Want in een werkelijkheid alleen wordt de illusie- nu beproefd op inhoud en op wezen- tot deel van God en goddelijke kracht. In plaats van een voertuig, dat het schemerig wezen van het ik naar duistere werelden bracht, wordt het dan een lichte wagen, als voertuig voor hemelvaart, aan het ik als werkelijkheid gegeven.

De illusie is een beeld, waarachter de werkelijkheid zich verschuilt. Wanneer je huilt, omdat die illusie niet tot werkelijkheid kan worden, dan beseft je de werkelijkheid niet, die erin leeft. Maar als je aan de illusie je aandacht, je streven, je vermogen, je kracht tot verdragen en beproeven geeft, wordt uit de illusie het beeld van de werkelijkheid geboren en vind je vanuit de illusie de sporen, die voeren tot het einddoel van 's mensen bestaan. Want de weg tot het licht voert voor al, wat leeft, uit onbegrip door waan tot de werkelijkheid, waarin het ik de scheppingskracht erkent en zich als deel daarvan bewust haar fel belceft.

Dat is mijn idee over illusies. Ik hoop niet dat ik er critiek op krijg, want er zijn mensen, die soms hun illusies maken tot heilige huisjes, die ze kostbaarder achten dan hun eigen leven. Maar onthoudt één ding: Een mens, die zoekt naar bewustzijn, zoekt in zich het bewijs voor al wat hij gelooft. Hij zoekt in elke illusie, in elke waan en elke droom de kern van waarheid, die erin schuilen moet en bouwt uit waarheid zich een ladder, die reikt tot de hoogste hemel. En hij bouwt zich uit de schijn van onmacht een kracht, die doden opwekt en werelden regeert.

De beste wensen voor de zondag en zoals de Amerikanen dat zo goed zeggen: "Mensen, weest goed en als je geen kans ziet goed te blijven, weest dan in ieder geval gelukkig". Goede morgen verder.

:--: